

Valentí Parcerisa. A la cerca de la inspiració

El poeta manresà Valentí Parcerisa mira el cel emboirat des de la finestra del seu despatx cobert de llibres. Les formes ondulades i denses dels núvols li recorden el fum que desprenia la locomotora que quan era un infant veia arribar des del balcó de casa.

Foto: Marc Prat.

Amb els ulls clavats a l'escena, observava com els passatgers pujaven a la màquina de vapor fins que un xiulet anunciava l'hora de la partida i el tren arrencava. Aleshores corria fins a l'altra punta del pis per veure com els vagons s'allunyaven per la prolongació del carrer Guimerà i, a la fi, desapareixien. Al petit Valentí el seduïa aquella màquina. Per a ell, simbolitzava el viatge cap al desconegut, cap als mons llunyans i els somnis. El poeta observa ara aquest record com un miratge. Actualment, és a punt d'arribar als setanta anys, però la curiositat que sentia durant la infància l'ha acompanyat per sempre més en el camí per cercar la poesia que hi ha al món.

«Els artistes ens alimentem d'aquest misteri, sense estem perduts», afirma amb la mirada lligada al cel retallat pels edificis. El cabells de color plata, la barba crescuda i els ulls d'un castany fosc li donen un aspecte enigmàtic, assegut a la butaca de l'estudi. L'art de la poesia el va captivar des de l'adolescència, aquell període dels primers amors. La passió que sentia el va llançar a caçar versos al vol i, més endavant, a estudiar literatura i llengua espanyola a la Universitat de Barcelona. En aquells primers anys, escrivia d'una manera intuïtiva sobre les qüestions que l'inquietaven fins que en una de les pàgines de la novel·la "La mort a Venècia", de Thomas Mann, va trobar una frase que copsava allò que sentia mentre escrivia versos: "La natura s'estremeix de goig quan l'esperit s'inclina en senyal d'homenatge davant la bellesa". Aquest paratge el va conduir a publicar el primer llibre, titulat "Homenatge", l'any 1976, i a seguir endavant en una trajectòria poètica dedicada a l'admiració de la naturalesa.

En el transcurs d'aquest trajecte, ha publicat un reguitzell de títols, tot i que, d'una manera molt espaiada en el temps. Des de l'obra "Rocs de fona", el 1986, que convida a la descoberta del jo, passant per "A contrallum", el 2006, inspirada en la bellesa dels arbres transparents de la zona del Suanya, fins a "Amor núvol", el 2014, la història d'un enamorament de joventut. L'últim publicat a finals de l'any 2019 es titula "Tot es vol fer vers", i hi parla sobre la connexió íntima entre la natura, la poesia i les persones. En aquest llibre es consolida la seva trajectòria com a poeta d'inspiració. Lluny de les quatre parets d'aquest despatx, a l'hora d'escriure s'emporta la llibreta i el bolígraf en les seves passejades i sempre arriba el moment en què les paraules comencen a fluir com el curs d'un riu. «Quan arriba la inspiració, és un moment màgic on els versos broten sols i tot pren un sentit nou. De cop i volta, el temps desapareix, i tan sols existeix l'instant present», afirma.

El poeta assegura que coneix pocs plaers comparables al de la inspiració, però de sobte en recorda un que, si no el supera, s'hi acostava molt. La música. La seva gran passió amagada, que l'ha dut a participar en sarsueles i fer diferents concerts en solitari. D'una revolada, cerca un nom clau per l'ordinador. Alfredo Kraus. Un dels grans tenors lírics de la segona meitat del segle XX, amb qui té una fotografia emmarcada a la sala. La veu majestuosa del cantant comença a omplir el despatx del poeta. El Valentí taral·lareja la melodia i, de sobte, descobreix que aquell misteriós viatge amb tren en el qual somiava de petit és, en el fons, un viatge interior.